

Rkendelse dog vistnok kun undtagelsesvis vilde blive indbragt for Overretten, men da Udvalget, uagtet der har hersket delte Meninger om, hvorledes Sagen bør ordnes, dog har været enig i, at erklære sig imod den i det tidligere Udcast foreslaaede Ordning, har man troet at burde undergive Spørgsmaalet en fornyet Drøftelse, og har man derefter ment at kunne tiltræde Flertallets Forslag, som det, der nærmest slutter sig til den af Ministeriet foreslaaede Ordning. Mindretallets Forslag stemmer vistnok med den tidligere foreslaaede Ordning deri, at det overdrages Undersøgelsesdommeren ved Rkendelse at afgjøre, om Anklage bør finde Sted, men det indrømmer ikke Anklagemyndigheden nogen anden Indskyldelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse, end at den, naar Rkendelsen gaaer ud paa, at Anklage ikke skal finde Sted, kan indbringe Sagen for Overretten, og herved vilde efter Ministeriets Opfattelse Anklagemyndigheden bringes i en skjæv Stilling, idet dens Opgave kun blev at udføre Sagen, hvis Anlæg var besluttet af en anden Myndighed, hvad enten den var enig i den trufne Afgjørelse eller ikke. Ligesom det derhos maa erkjendes, at Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om Anklage skal reises, lettest og simplest finder Sted gennem Anklagemyndighedens Organer, saaledes maa Ministeriet med Flertallet holde for, at Anklagebeslutningen ikke kan betragtes som en foreløbig Dom, idet den ikke afgjør nogen Retsvift, men kun, naar det er givet, at en Forbrydelse er begaaet, bestemmer, om det i Henshold til de foreliggende Oplysninger kan anses tilraadeligt at anlægge Sag mod en eller flere bestemte Personer som Gjerningsmænd. At den Myndighed, der tager Beslutning om Anklage, ved sin Afgjørelse ikke alene skal tage Hensyn til det Offentliges Tarv, men ogsaa undgaae at træde Individernes Ret for nær, er ikke noget Særegent; det Samme finder Sted, om end paa anden Maade, ved mangfoldige Spørgsmaal, som afgjøres af Administrationen. Ministeriet kan heller ikke tillægge de Indvendinger, som Mindretallet har fremsat mod Flertallets Forslag, nogen afgjørende Vægt. Den Stilling Overanklagerne indtage efter nærværende Udcast er vistnok saa betydelig og anfelig, at der ikke

herfra kan hentes nogen Erindring mod at lægge Anklagemyndigheden i de vigtigere Sager i deres Hænder og det er efter Veffassenheden og Mængden af de Forretninger, som paalægges dem, lidet sandsynligt, at de vilde kunne have private Forretninger ved Siden af deres Embedsforretninger. Men i alt Fald vil den efterfølgende offentlige Behandling af Sagen, hvorunder de selv skulle optræde og forsvare Anklagens Berettigelse, men hvor det ogsaa vil kunne ventes, at mulige Misgreb vilde blive blottede uden Skaansel, indeholde en væsentlig Betryggelse mod overilede og ubegrundede Anklager. Mindretallet synes ogsaa nærmest at frygte for en utilbørlig Benyttelse af Myndigheden til at fravalde Anklage, men efter Flertallets Forslag skal der netop hermed føres et særligt Tilfyn af Statsanklageren, ligesom Justitsministeriet selvfølgelig har det almindelige Overtilfyn med Anklagemyndighedens Benyttelse, og med den Kontrol, der under den stedfindende Offentlighed i alle Forhold sikkert ogsaa vil blive ført med Straffesagers Behandling, kan det neppe befrygtes, at Opmærksomheden ikke skulde blive henledet paa mulige Misgreb, hvad enten de maatte bestaae i utilstrækkeligt begrundede Beslutninger eller i Pligtforsummelse. Naar det dernæst er gjort gjældende imod Flertallets Forslag, at Overanklageren, der i Reglen ikke vil have overværet Forundersøgelsen, og Statsanklageren, med hvem dette aldrig vil have været Tilfældet, mangler det levende personlige Indtryk af den nævnte Undersøgelse, som nødvendig burde favnes hos den, der afgjør Anklagespørgsmaalet, saa forekommer det Ministeriet, at denne Indvending staaer i Forbindelse med Mindretallets Opfattelse af Anklagebeslutningen som en foreløbig Dom, thi kun naaer man gaaer ud fra denne Betragtningssmaaede bliver det levende personlige Indtryk af Forundersøgelsen af særlig Vigtighed for den, der skal afgjøre Anklagespørgsmaalet; men naar man gaaer ud fra, at Anklagebeslutningen ikke er nogen Afgjørelse af en Strid mellem Staten og Individet end ikke en foreløbig, men kun en Bestemmelse af den ndøvende Statsmagt — gennem særligt dertil valgte Organer — om den